

Ὁ οἶκος ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην τῆς παρουσίας τῆς γυναικὸς. τὸ λίκνον εἶνε ζηλότυπον, δὲν θέλει ἡ τρυφερά μητερούλα, νὰ διαμιαιράζῃ τὰς στιγμὰς τῆς.

Ἄν ἡ γυνὴ θέλῃ νὰ ἐργασθῇ, ἃς ζήσῃ μόνῃ, ἀλλὰ ἂν ὅλαι τὸ ἀποφασίσουν, ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ χαθῇ ἀπὸ ζέστη ἢ κρύο καὶ αἱ κηλίδες τοῦ ἡλίου κἀνένα ἃς μὴ τρομάζουν, θὰ σβύσῃ... διότι ἡ γυνὴ εἰργάσθῃ καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος θὰ ἐκλείψῃ.

Ὅσον δὲ διὰ τὸν σεβασμὸν, τὸν ὁποῖον εἰμποροῦν νὰ μὴ τῆς ἀποδίδουν πλέον οἱ ἄνδρες, ὅταν τὴν βλέπουν μετ' αὐτῶν συνεργαζομένην, σὰς βεβαίω, ὅτι δὲν χάνει μεγάλα πράγματα. Πρῶτον ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος σέβεται τὸν ἑαυτὸν του, δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ σεβασθῇ καὶ τὸν πλησίον του—ἀδιαφοροῦν ἂν ὁ πλησίον αὐτοῦ, εἶνε γυνή, καὶ ἂν τὴν συναντᾷ εἰς τὸν οἶκον ἢ ἐκτὸς τοῦ οἴκου. Ἀρκεῖ ὁ πλησίον, νὰ ἦνε πλάσμα ἄξιον σεβασμοῦ. Ἄν ὅμως, σεβασμὸν ἐννοεῖ ὁ κόσμος, ἐκεῖνας τὰς ταπεινωτικὰς μικροπεριποιήσεις καὶ τὰς γελοίας ὑποκλίσεις καὶ τὰς ἀσημάντους παραχωρήσεις, τὰς ὁποίας ὁ κύριος ἀνὴρ παραχωρεῖ μόνον εἰς τὴν ξένην γυναῖκα διότι συνήθως εἰς τὴν ἰδικήν του φέρεται βαναυσότατα, ἃ τότε ἂν ἀποσύρῃ ὁ ἀνὴρ τὸν σεβασμὸν αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τὴν μὴ χειραφετηθεῖσαν.

Ἄν ἑλλειψίς σεβασμοῦ, σημαίνει εἰλικρίνειαν, καὶ σεβασμὸς, ὑποκρισίαν, ἃς φέρεται ὁ ἀνὴρ ἀσεβῶς.

Ἄλλ' ὅ,τι ἰδίως διακρίνει τὴν βυζαντιὰν γυναῖκα, εἶνε ἡ εὐσέβεια, ἡ πίστις, ἡ ἀφοσίωσις. Καλὴ σύζυγος, καλὴ μήτηρ, θαυμασιὰ οἰκοκυρά.

Δὲν ὁμιλῶ δι' ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι ὑπέστησαν τὴν ἐπιρροὴν τῶν ὀθνείων.

Πηγαίνετε εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ θὰ τὴν ἰδῇτε τὴν Βυζαντιὰν, εὐσεβῶς προσευχομένην, εἰσέλθετε εἰς τὸν οἶκόν τῆς καὶ θὰ θαυμάσατε τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀκρίβειαν καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα.

Ἄχ, δὲν ξεύρω τί πρέπει νὰ γείνη ἡ γυνή, διὰ νὰ μὴ μείνῃ ὀπίσω εἰς τὴν πρόοδον, ἀλλὰ ἐν μόνον βλέπω, ὅτι, πρέπει νὰ μείνῃ εὐσεβής.

Ὅταν ὁ ἀνὴρ, τρεῖς ἐπρόδιδε τὸν διδάσκαλόν του, γυνὴ τὸν ἡκολούθησεν εἰς τὸν Γολγοθᾶ· εἶπεν ὁ Πενάν. Ναί, ὁ εὐσεβὴς ἄθεος ἔχει δίκαιον· ἃς μὴ προσθέσῃ ἡ γυνή, μίαν ἀκόμη ἄκανθαν εἰς τὸν μαρτυρικὸν τοῦ ἐσταυρωμένου στέφανον. Γυνὴ εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἐφύλαττε τὸ ἱερόν τῆς ἐστίας πυρ· ἡ γυνὴ καὶ πάλιν ἃς

γείνη ἡ λευκὴ τῆς θρησκείας ἐστίας διαφυλάττουσα τὸ πῦρ τῆς ἁσθεστον, καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀνεμοστροβίλων καὶ ἐν μέσῳ τῶν ιδεοστροβίλων, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ τὸ σβέσωσι.

ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα ΤΗ. BENTZON).

(Ἱδὲ σελ. 216).

Ἦ Καίτη τέλος, ἡ τελειοτέρα ἀπ' ὅλες τὰς κερνίες κούκλες, δροσερὰ ὡς ἄνθος, τοῦ ὁποίου ἔχει καὶ τὸν βαθμὸν τῆς νοημοσύνης· ἀλλὰ ποῖός λοιπὸν ἐτόλμησε ποτὲ νὰ παραπενοθῇ ὅτι τὸ ἄνθος εἶναι κτήνος; Κτήνος ἢ ὄχι, ἡ Καίτη ἐφάνη τόσον ἐρωτότροπος μὲ τὸν λόρδον Μέλτων, ὅσον τὸ ἐπιτρέπει ἡ συνήθεια· θὰ ἐστοιχηματίζα ὑπὲρ αὐτῆς ἂν ἐπρόκειτο περὶ καμμιᾶς ἵπποδρομίας· ποτὲ, ἀπεναντίας, δὲν θὰ ἐπίστευα, ὅτι τὸ ἄθλον τῆς νίκης θὰ περιήρχετο εἰς ἐμὲ, ἂν καὶ οὐδὲ πρὸς στιγμὴν δὲν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν μου νὰ κατέλθω εἰς τὸν ἀνταγωνισμὸν.

Καὶ ὅμως, φαίνεται ὅτι ὁ λόρδος Μέλτων, ἀγὰπῃ καὶ αὐτὸς ἐπίσης τοὺς ὀφθαλμούς μου· μόνον, αὐτοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τὸν ἐκκινῶν δειλὸν κατ' ἀρχάς, ὡς διῆχυρίζεται, καὶ τοῦ ἀφῆρουν τὴν χρῆσιν τοῦ λόγου. Διὰ νὰποφασίσῃ νὰ ὁμιλήσῃ, ἐχρειάσθη νὰ μάθῃ τὴν ἀπρόοπτον ἀπόφασιν τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Βλέπω ἀκόμη τὴν μορφήν του· πτωχὲ νέε! Ἐπαίρναμε τὸ τζάκι· ἐκεῖνος κατερίνετο εὐσυνειδήτως μ' ἓνα κομμάτι βούτημα, μὲ τὴν ἀτάραχον ἐκείνην ὁρεξίν, πού ἔχει προνόμιόν του, χωρὶς νὰ διδῇ προσοχὴν εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἀποπείρας τῶν τριῶν ζετρελαμένων χαρίτων, ὅταν ἡ πεθερὰ μου, ἔροιψεν, ἀποκρούουσα ἐν σγέδιον πικ-νίκ εἰς τὸ ὅποιον συμπεριελάμβανον καὶ ἐμὲ, τὴν ἐξῆς φράσιν:

— Ἦ Ὁδέττη δὲν θὰ εἶναι πλέον ἐδῶ τὸν προσεχῆ μῆνα· θὰ πάγῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς φίλους τῆς εἰς τὸ Παρίσι.

Ὁ λόρδος Μέλτων ἠρρυθρίσεν μέχρι τῆς ρίζης τῶν τριχῶν του, ἄφησε ἀπὸ τὴν τρέμουσαν χεῖρα του τὸ πηροῦνι, καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὴν Ἰζαν, ἡ ὁποία τὸν προσεχάλει νὰ μεταβῶν κατόπιν εἰς τοὺς σταύλους νὰ ἴδῃ ἐν ἄλλογον: «Εὐχαριστῶ, δὲν παίρνω ποτέ»· πρᾶγμα τὸ ὅποιον προσεχάλεσε τὸν γενικὸν γέλωτα, καὶ ἀπεδείκνυε ὅτι ἡ ἐξοχότης του εὐρίσκετο ἐκ τὸν λεύγας μακρὰν ἀπ' ὅ,τι τοῦ ἔλεγον. Μὲν ὦραν κατόπιν, ἐνῶ περιεπάτουν εἰς τὴν μοναχικὴν δειροστοιχίαν, τὸν εἶδα νὰ παρουσιάζεται ἀπὸ τὴν ἄλλην αὐτῆς ἄκραν. Μοῦ ἐφάνη ὅτι, κατὰ δύο λεπτὰ πού ἔκαμε νὰ μὲ συναντήσῃ, ἤλλαξε χρῶματα· αἱ πολλὲ διαφανεῖς ὀφείες εἶναι τρομερὰ φλόγαροι. Ἐγὼ ἔχω πάντοτε, ὡπὼς ἄλλοτε, τὴν

θαμβήν εκείνην ὠχρότητα, ἡ ὁποία εἶναι μέγα πρό-
τέρημα ὅταν πρόκειται νὰ ἀποκρύψῃ τις τὰς συγκι-
νήσεις του. Καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης ἦτο ὠχρός, ὅταν μ'
ἐπλησίασε, καὶ ἡ συγκίνησίς του, πού ἐπροσπάθει νὰ
συγκρατήσῃ, ἔκαμνε τὰ χεῖλη του νὰ τρέμουν.

— Τί ἤκουσα Κυρία Νόελ; μοῦ εἶπεν ἀποτόμως,
ἐνῶ ἐπροσπάθει νὰ χαμογελάσῃ. Ἀλήθεια, μὰς φεύ-
γετε; Καὶ διὰ πολὺν καιρὸν;

— Δὲν γνωρίζω τίποτε, ἀπεκρίθην ἐν πλήρει εὐ-
λικρινείᾳ. Θὰ ἐξαρτήσω τὴν παράτασιν τῆς διαμο-
νῆς μου ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν πού θὰ
δοκιμάσω ἀναλαμβάνουσα τὰς παλαιὰς μου ἐξεις.

Τὸ τρεμουλιασμά των χειλέων του ἐπετάθη πε-
ρισσότερον ἀκόμη, καὶ, μὲ τὴν ἀπότομον ἀπόφασιν
τῶν δειλῶν, οἱ ὅποιοι προχωροῦν ἐμπρὸς ἀπὸ κλεί-
σουν τὰ μάτια:

— Ἐλογάριαζα, μοῦ εἶπεν, νὰ περιμένω τὸ τέλος
τοῦ πένθους σας διὰ νὰ σὰς εἶπω ὅ,τι ἴσως ἐμάντεύ-
σατε πρὸ καιροῦ· ἀλλὰ θέλετε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς
τὴν πατρίδα σας καὶ αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἀποφασίση-
τε νὰ μείνετε ἐκεῖ. Ἐκ τῶν προτέρων πρέπει νὰ γνω-
ρίζετε τοῦλάχιστον ὅτι μία τοιαύτη ἀπόφασις, ἐάν
τὴν λάβετε, θὰ μὲ κάμῃ, ἐμένα, τὸν δυστυχέστερον
τῶν ἀνθρώπων.

Δυστυχισμένον, αὐτὸ τὸ μεγάλο ἀγόρι, τὸ καλο-
θαμμένον! Τὸν ἐκοίταζα ἔκθαμβος.

— Γνωρίζω, ἐξηκολούθησε, τραυλίζων ὀλίγον, ἡ
τοῦλάχιστον πιστεύω νὰ βλῆπω ὅτι ἡ ζωὴ πού διά-
γουν ἐδῶ εἰς τὸ Βητσγροῦδε, δὲν ἦτο ἀκριβῶς τῆς
ἀρεσκείας σας. Ἐγὼ θὰ προσεπάθουν νὰ ἐγίνετο ὅ-
λως διόλου διαφορετικὴ θὰ συνεμορφούμεν μὲ τὰς
ἐλαχίστας ἐπιθυμίας σας.

Ἐμείνα βουβή, σαστισμένη. Ἐξήτει, στάληθει,
τὴν χεῖρα μου; Ἦτο δυνατόν, αὐτὸς ὁ σπόρτσμαν,
πού δὲν ἐφαίνετο νὰ εἶναι τίποτε ἄλλο παρ' αὐτὸ,
νὰ εἶχεν εἰσδύσῃ, χωρὶς νὰ φανῇ ποτέ ὅτι ἐδείκνυε
τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν διὰ τὸ ἀσήμαντον ἄτομόν
μου, εἰς τὰς μυχίας σκέψεις μου πού τόσο ἐπιμε-
λῶς ἔκρυπτον; Πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῶ, διότι ἐπα-
νέλαθεν ἀμέσως μὲ ἓνα εὐλικρινέστερον χαμόγελον:

— Ἐν πρώτοις, πρέπει νὰ εἰσθε βεβαίᾳ περὶ ἐνὸς
πράγματος· δὲν ἔχω θαλαμηγόν καὶ δὲν παίζω κανέν
μουσικὸν ὄργανον.

— Αὐτὸ πρᾶγματι εἶναι μέγα προσόν, εἶπα ἐγώ,
προσπαθούσα νὰ πάρω τὰ πράγματα ἐπὶ τὸ ἀστείω-
τερον· ἀλλὰ, ἀγαπητὲ λόρδε Μέλτων, θὰ μοῦ ἐξηγή-
σετε πῶς γίνεται, αὐτὴ ἡ ἀπλὴ ἀγγελία τοῦ ταξι-
δίου μου νὰ ἀρκέσῃ νὰ σὰς ρίψῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρό-
πον, μεταφορικῶς, εἰς τοὺς πόδας μου.

— Σὰς ἀγαπῶ πρὸ πάντε ἐτῶν. Εὐθὺς μετὰ τὴν
ἐπιστροφὴν μου ἀπὸ τὰς Ἰνδίας.

— Ποτέ δὲν θὰ τὸ ὑπέθετον, ἀνέκραζα.

— Τὸ πιστεύω, ἐπανελάθε προσελθὼν ἐπάνω μου
τοὺς διαχυεῖς τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅπου ἔλαμπεν μία
ιδιαιτέρα φωτιὰ, ὁμοίᾳ μ' ἐκείνην πού τοῦ ἀνάπτει

ἡ ζέσις τοῦ τέννις, ἀλλὰ ἀκόμη ζωηρότερα ἴσως...
Ἦσθε νυμφευμένη... Τὸ καθήκον...

Πῶς, ἦτο ἐρωτευμένος πέντε χρόνια μαζὶ μου,
χωρὶς νὰ τὸ πάρω εἰδήσιν! Δὲν τὸ ἐφανερώσε ἄλλως
πῶς μ' ἐπροτίμα ἀπὸ τὴν Καίτην καὶ τὴν Μωδ καὶ
τὴν Ἰζαν, παρὰ ἐπιτείνων τὴν ἀπέναντι μου ἐπιφύ-
λαξίν του· ἀντέταξε παγετώδη ἀδιαφορίαν, ἀδιασει-
στον ψυχραιμίαν εἰς τὰς μικρὰς μου ἀποπειράς πού
θὰ εἰμπορούσα νὰ τοῦ κάμω, ὅταν ἐστενοχωρούμην
πολύ... Θεέ μου, ναί, νὰ τοῦ κάμω, αὐτοῦ, καθὼς
καὶ οἰοδήποτε ἄλλου, ἂν καὶ ἀποστρέφομαι πολὺ τις
πυκνάδες. Ἐθύμωνα μὲ τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως,
πού εἶχεν ὁ λόρδος Μέλτων, ἐθύμωνα μὲ τὴν ὀλίγην
διορατικότητά πού ἔδειξα ἐγώ. Εἶχα τόσας περι-
στάσεις νὰ τὸ παρατηρήσω, καὶ οὐδέποτε ὅμως ἐκεῖ-
νος ἐπροδόθη. Τέλος πάντων ἐλυπούμην ἀληθινᾶ,
διότι δὲν ὑπῆρχε ἱκανὴ νὰ παρστώ εἰς τὴν πάλην
αὐτοῦ τοῦ ἀθλητικοῦ χριστιανοῦ ἐναντίον μιᾶς δο-
κιμασίας, ἐνὸς πειρασμοῦ, ἀντικείμενον τοῦ ὁποίου
ἦμην ἐγώ. Πρέπει νὰ ἐξέφραζεν τὸ πρόσωπόν μου ὅ-
λην μου τὴν δυσἀρέσκειαν ἐκείνην τὴν ὥραν, δυσἀ-
ρέσκειαν τὴν ὁποίαν θὰ παρεξήγησεν χωρὶς ἄλλο,
διότι ἐπρόσθεσεν, ἐρρυθρίων ἀπροκαλύπτως.

— Πιστεύσατέ με ὅτι συναισθάνομαι τὸ ἀρεπές
τοῦ ἀκαίρου αὐτοῦ διαθήματος... Ἐπρεπε νὰ σιω-
πῶ ἀκόμη, ἀλλὰ μοῦ ἐφάνη ὅτι ἂν ἐφεύγετε, θὰ
ἐκινδύνευα, ἢ μάλλον ἦμην βέβαιος, πῶς θὰ σὰς χά-
σω. Μὴ φύγετε μίστρες Νόελ.

Κατὰ βάθος ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία μ' ἐκολά-
κυσεν ἀπείρως. Ἡ ἐπιβλητικὴ ἀποψὶς τοῦ Μέλ-
των-γλάλ, πού εἶχα ἰδῆ ἀπαξ ἢ δις μὲ τὰς
γυγαντιαίας δρῦς καὶ τὴν πλουσίαν πρασινά-
δα τῆς, τὴν ὁποίαν ἐστίζον τὰ λευκὰ ποίμνια καὶ τὰ
ζεῦγη τῶν δορκάδων, ἐκείνη ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐλὴ
κάτω ἀπὸ τὰς ὑπερῃφάνους καμάρας, πού ἐπερίμεναν
θαρρεῖς νὰ περάσῃ κανεὶς ἱππότης τοῦ Βάλτερ-Σκώτ,
ἐκείνη ἡ στοὰ, ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς ὁποίας παρετάσ-
σето ἡ διπλὴ σειρὰ τῶν εἰκόνων τῶν προπατόρων,
ὅλα τὰ μεγαλεῖα τέλος οἰκοδομήματος τόσο ἀνωτέ-
ρου ἀπὸ τὸ κομψὸ μαζ Μπητσγροῦδε ὅσον μπορεῖ
νὰ εἶναι ἓνα παλάτι ἀπὸ μίαν καλύβην, ὅλα αὐτὰ
τὸ ὁμολογῶ, τὰ ἐφαναζόμην ὡς πλείσιον ἐλαυστι-
κὸν πού περιέβαλλεν τὴν μορφήν τοῦ ἀπροσδοκῆτου
λάτρου μου. Ὑπῆρχον, δίχως πολλὰ λόγια, πολλὰ
σημεῖα πού ἀξίζαν τὸν κόπον νὰ με κάμουν νὰ συλ-
λογισθῶ. Ἀλλὰ κανέν δὲν μπορεῖ νὰ ἐξισωθῇ μὲ
τὴν ἄμετρον μου ἐπιθυμίαν νὰ πολεῖσω τὴν ἐλευθε-
ρίαν πού ἐπανελάτων παρ' ἐλπίδα.

— Ἀγαπῶ ἀπ' ὅλα περισσότερον τὴν γενέθλιόν μου
γῆν, εἶπα ἀποφασιστικῶς καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ἐπανίδω.

— Ἔστω θὰ πηγαίνομεν καθε χρόνον στὸ Παρίσι.

Εὐχριστῶ πολὺ! Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Μερὶς, διὰ
νὰ μὰς σεβήσουν ἀλλαγγλικά, καὶ νὰ μὴν ἀκούομεν
ἄλλο ἀπὸ ἀγγλικά. Καὶ ἐννοεῖ αὐτὸ Παρίσι.

(Ἐπεται συνέχεια).